

emprenem

Casos d'èxit

C

FRANCESC MELCION

PARLEM DE DINERS

“Comprar un entrepà en un bar em semblava un luxe inaccessible”

Regina Rodríguez, autora de *‘Les calces al sol’* (La Campana) explica a l'ARA la seva relació amb els diners

L'ESCRITORA REGINA RODRÍGUEZ va néixer a Alp, un poble de la Cerdanya, però va créixer a Puigcerdà durant tota la seva infantesa. “Vinc d'uns orígens molt humils, però a casa mai em va faltar de res. Els meus pares han tingut els seus petits negocis i des de sempre he vist el que és guanyar-se la vida sense horaris i suant molt. Gràcies a ells vaig decidir no ser empresària”, destaca. Fent memòria, Rodríguez també narra que, de petita, no era capaç de distingir què significaven els conceptes car o econòmic: “Quan veia una nena de l'escola amb un entrepà comprat en un bar em semblava una cosa de luxe inaccessible per a mi”.

Un cop acabat l'institut, Rodríguez va marxar de la Cerdanya per estudiar psicologia a la UAB. Tot i això, durant la seva adolescència i joventut, l'escriptora va fer tota mena de feines tant a Barcelona com al seu poble natal. “Realment estava molt perduda. Vaig treballar de caixa al supermercat de Puigcerdà, com a professora d'esquí, rentant plats en un hotel, ordenant ar-

xius mèdics en un hospital...”, recorda l'escriptora.

Després de totes aquestes experiències, Rodríguez va decidir marxar als Estats Units per fer d'*au pair* durant dos anys, experiència en la qual es va inspirar per a la seva primera novel·la. Durant aquell període va cobrar 240 dòlars a la setmana, amb un taló. “Era una cosa molt exòtica”, declara l'autora. Malgrat els estalvis generats, al tornar encara no tenia clar el seu futur: “He fet feines molt estranyes, però sempre tenia al cap la idea d'escriure una novel·la. Al tornar vaig fer un màster de guions mentre treballava en una empresa de *headhunters*, també vaig treballar venent escriptors virtuals o exportant vins al Japó durant un mes. Donar tants tombs m'ha servit de font d'inspiració i saber què m'agrada realment”.

Amb el temps, Rodríguez va crear la seva pròpia empresa de rutes turístiques, especialitzada per a viatgers nord-americans amb un alt poder adquisitiu. “És un model de rutes privades, amb grups reduïts molt concrets i que funcionen molt bé, però la pandèmia va afectar de ple el negoci i vaig estar gairebé dos anys sense treballar”, confessa. Després de deu anys en aquest sector, Rodríguez és autònoma i té un petit equip amb qui col·labora per tirar les rutes endavant: “Per a mi és bàsic sentir que faig el que vull, és un luxe que sento que he treballat molt per gaudir”.

EN PARAL·LEL, RODRÍGUEZ va escriure la seva primera novel·la, *Les calces al sol*, publicada el 2021 i convertida en un dels llibres més venuts encara avui dia segons el Gremi d'Editors de Catalunya. “Vaig escriure la història per passar-m'ho bé i no per diners, independentment de si arribava a algun lloc econòmicament. És un èxit que supera totes les expectatives que podia tenir”, expressa emocionada.

En l'àmbit burocràtic, Rodríguez compta amb una gestora perquè li “repugnen” les qüestions administratives. Aquest darrer any va ser mare per segona vegada i explica que això ha impactat en la seva economia familiar: “Vaig donar a llum prematurament i tant jo com la meua parella som autònoms. Durant uns mesos vam viure a l'hospital i vam haver de dir que no a feines per poder atendre els fills; ara hem de remuntar la situació”.

“El meu luxe quotidià és anar a esmorzar fora de casa i no penso en estalviar per a un futur”, explica

un tema complicat. “Ni jo ni la meua parella hem heretat res mai i és com començar des de zero. Els preus són impossibles i ens hem plantejat marxar a viure fora de la ciutat, però la veritat és que gaudim molt vivint a prop del centre”, explica l'escriptora.

Pel que fa al futur, Rodríguez explica que ja està escrivint la seva segona novel·la, però que no pensa a llarg termini ni controla en excés les seves finances personals: “No visc per sobre de les meves possibilitats, però tampoc controlo gaire les meves despeses. No tinc uns ingressos fixos cada mes i la meua prioritat és tenir-ne prou per a l'escola, la benzina... El meu luxe quotidià és anar a esmorzar fora de casa, i no penso en estalviar per a un futur. La meua família és la meua millor inversió”. —**Irene Riart**